

Hiernevens geven wij een werk
weder van den jongen Vlaam-
schen kunstschilder Alfred Ost.

Ter kennismaking. Want
wij stellen ons voor méér van
zijn werk te brengen en meer
van den maker te vertellen,
een Vlaming van kop tot teen,
Vlaamsch in het stoer en
krachtig voeren van het pen-
seel, Vlaamsch in zijn kijk op
mensen en dieren, Vlaamsch
in de leutigheid waarmee hij
de dingen ziet.

Het volk in zijn dagelijksch
gedoe, de werkpaarden - men-
schen en dieren - die hebben
zijn hart.

Zooals gezegd, spoedig
meer van dezen bijzonderen
Vlaming.

A. OST. „SNEEUVRACHT“.

(uit de verzameling van den Heer Ph. Wolfers te Brussel).

ZIJN EER GERED

VRIJ NAAR HET DUITSCH
DOOR L. TOLLIG.

LEFELIJKE, vredige lentemorgen. —
Week en innig klonken de tonen van
het aloude volkslied door de zoete
ochtendlucht en de soldaten schaarden
zich om den jongen trompetter, die
zoo prachtig kon blazen.

Gustaaf Mörlich heette hij, de vroo-
lijkste kameraad in het geheele regiment,
steeds vriendelijk en beleefd jegens iedereen, daarbij stipt
in den dienst en dweepend met muziek.

Reeds in zijn kindsheid, toen hij thuis in zijn dorpje
de schapen en geiten hoedde, had hij fluiten leeren snijden
en met de vogels als om strijd gemusiceerd. De schoolmeester
van het dorp, die talent in den knaap ontdekte, schonk
hem een trompet en een oude veteraan uit den vrijheids-
oorlog gaf hem onderricht in het blazen. Spoedig had Gus-
taaf zijn leermeester overvleugeld, hij oefende zich alleen
verder en met zoo'n goed gevolg, dat men hem, toen hij
in dienst moest, bij de regimentskapel indeelde.

In het begin verlangde hij geweldig naar zijn geboorte-
plaats, naar vader en moeder terug, maar de dienst en het
leven onder zijn kameraden verjoeg het heimwee spoedig.

Acht maanden was Gustaaf onder de wapenen, toen de
krijgstrommel geroerd werd, die het Duitse volk ten
strijde riep tegen de overmoedige Franschen, die zich
verbeeldden, dat de weg van Parijs naar Berlijn slechts
een korte wandeling was.

Hoe klopte Gustaafs hart, toen hij met zijn regiment
uittrok, overmoedig en vol strijdlust „die Wacht am Rhein“
de lucht in schetterend. En allen, die de wakkere krijgers
geleidden werden door den klank der trompetten in
vervoering gebracht: zij allen waren het liefst mee
uitgetrokken „in gleichem Schritt und Tritt.“ —

Weken en maanden snelden heen.

In bloedige gevechten werd de vijand teruggedrongen
en steeds verder trok het zegevierende Duitse leger het
binnenland van Frankrijk in.

Naar Parijs was de leuze, Parijs, de slagader van Frank-
rijks bestaan.

Menig dapper soldaat moest het leven laten op het slag-
veld; menigeen sliep den eeuwigen slaap in vreemden
bodem, maar — was het niet een schoone dood voor het
vaderland te sterven? Gustaaf had bij Wittenburg en
Worms wakker geblazen en dapper meegevochten; doch
hoe de kogels hem om de ooren gefloten hadden, geeneen had
hem getroffen. —

Tweemaal redde hij zijn overste het leven en toen zijn
regiment door een heftigen aanval der Franschen tot wan-
kelen werd gebracht en begon te wijken, verzamelde hij
door zijn geestdriftig blazen de uitgeputte soldaten en
rukten zij met nieuwen moed voorwaarts, bestorm-
den den vijand en bleven overwinnaars. De dappere
trompetter werd voor zijn moed beloond door den kroon-

prins, den lateren keizer Frederik, die hem eigenhandig
het ijzeren kruis op de borst hechtte. —

Dat was het zaligste oogenblik in Gustaafs leven. Hij
dacht zich in, hoe trotsch zijn vader op hem zou zijn en
hoe eerbiedig het geheele dorp tot hem zou opzien, als
hij met het kruis op zijn borst naar huis terugkeerde.

Weder kwam het tot een bloedig treffen. De kanonnen
donderden en braakten dood en verderf, de geweren knalden
en met onstuimigen moed drongen de strijdlustigen op
elkander in. Gustaaf vocht met ware doodsverachting. In
zijn ijver echter waagde hij zich te ver en zag hij zich plot-
seling omringd door Fransche soldaten. Trots dapperen
tegenstand was hij binnen weinige minuten een gevangene. —

Bloedrood ging de zon achter de heuvelen aan den verren
horizont schuilen; het was alsof het beeld van het door bloed
gedrenkte slagveld er zich in afspiegelde. *

Gustaaf bevindt zich temidden eener vijandelijke troepen-
afdeeling, die aan den rand van een bosch gelegerd ligt.
Rondom branden de wachtvuren.

De vlamme gloed werpt een spookachtig, vaal schijnsel
op de zwarte boomstammen, op de gebaarde krijgers en
den jongen trompetter, die, door de opwindende van den
dag uitgeput, in diepen slaap verzonken ligt. —

Vriendelijke droombeelden omzweven hem, vredige beel-
den uit zijn jeugd. Hij ziet zich als kleine jongen thuis in
de dorpsstraat, de zon schijnt helder; de vogels kwinke-
leeren vroolijk in boom en struik en alles ademt vrede en
rust. — Moeder zit voor de huisdeur, ijverig het spinwiel
draaiend en hij, de kleine, zesjarige knaap, komt uit school
thuis. Hij heeft onderweg soldaat gespeeld met zijn
kornuitjes, nog draagt hij den elzestok trots over den
schouder als was deze het mooiste geweer. —

Doch plotseling springt een hond over den weg, grom-
mend en blaffend. Het knaapje wordt doodsbang, laat zijn
stok vallen en ijlt naar zijn moeder, bescherming zoek-
kend achter haar rokken.

„Foei, schaam je, Gustaaf“ zegt zij, „een goed soldaat
moet niet bang zijn.“

De jonge trompetter ontwaakt en nog klinkt hem het
woord zijner moeder in het oor. Hij blikte om zich heen;
alles ligt in diepe rust verzonken. Boven hem aan het
firmament glinsteren en flonkeren myriaden sterren in
onveranderlijke pracht. Het zijn dezelfde sterren, die thuis,
op het huisje van vader en moeder hun licht werpen en
waarnaar zijn goed moedertje iederen avond opziet, als
zij een gebed voor haar afwezigen zoon tot God opzendt.

Ach, wanneer zij wist, dat haar Gustaaf een gevangene
was.

Hoe gaarne zou hij ontvluchten, doch het is onmogelijk,
hij wordt te scherp bewaakt. Langzaam gaan de uren
voorbij. Doch eindelijk breekt de dag aan en de Franschen
zetten hun marsch voort. De arme Gustaaf is treurig ge-
stemd. Wat zal zijn lot zijn? — Tegen den middag houden

de soldaten halt en zadelen af op den top van een heuvel.
Na een oogenblik komt een der officieren op Gustaaf toe.
Hij maakt hem in gebroken Duitsch en met allerlei teekens
duidelijk, wat van hem zal verlangd worden. Hij moet
aan den rand van den heuvel gaan staan en dan blazen
om een Duitse troepenafdeeling, die beneden in het
dal legerd, naar boven te lokken.

Wanneer hij het bevel opvolgt zal hij vrij zijn. Vrij!
De jonge trompetter ziet met snellen blik naar beneden,
het zijn zijn eigen landslieden, die hij beneden zich ziet.

Talmend blijft hij staan, doch de ongeduldige Franschman
maant hem op dringenden toon: „Blaas of ik schiet je
neer.“ En om zijn woorden kracht bij te zetten richt
hij den loop zijner revolver op den armen jongeling.

De vrijheid of de dood. Het duizelt Gustaaf; zijne ge-
dachten nauwelijks meester wankelt hij naar den rand
van den heuvel, terwijl de Franschen zich in het omlig-
gende struikgewas verbergen.

„Blaas of ik schiet,“ klonk het nogmaals dreigend van-
achter het struikgewas. Mechanisch gehoorzaamt Gustaaf.
Hij brengt de trompet aan den mond en het loksingnaal
schettert, het valsche signaal, dat zijn argelooze kameraden
in de armen des doods zal voeren. — De soldaten in het
dal schrikken op, zadelen hun paarden en gaan op weg
in de zoete hoop hun wapenbroeders aan te treffen.

Gustaaf blaast verder, het mooiste lied dat hij kent.
Hij legt zijn geheele ziel daarin, het geldt toch zijne vrij-
heid, zijn leven.

Doch plotseling klinkt uit de verte het klokje van een
dorpskerk; het slaat het middaguur. Gustaafs oogen worden
beneveld; hij ziet in zijn verbeelding zijn vader, die zich
treurig van hem afwendt, zijn moeder, die bitter zucht.
En waarom?

Omdat hij, wien den kroonprins zelf het ijzeren kruis
verleend heeft, zijn vaderland snood verraadt, omdat hij,
inplaats van zich als een dapper soldaat te gedragen, zijn
kameraden, zijn broeders lafhartig in een hinderlaag lokt
en hen een zekeren dood tegemoet voert.

„En de wind in de takken der boomen, de vogels in de
struiken en het verre klokje roepen hem toe: „Verrader,“
verrader!“

Krachteloos laat hij de trompet zinken, doch dan door-
flitst hem plotseling een gedachte. Snel treedt hij nog
verder naar den rand, houdt waarschuwend de hand in de
hoogte en schettert met alle macht het alarmsignaal uit. —
Zijn kameraden hooren het; zij houden halt; het waar-
schuwingsignaal doet hen gevaar vermoeden — ijlings
trekken zij terug.

Daarboven echter zinkt, door de kogels der Franschen
doorboord, de dappere trompetter dood ter aarde.

Een gelukkige glimlach plooit de bleke lippen; hij is
geen verrader geworden; hij is als een held voor het
vaderland gestorven!